

wilbe udslættes af Listen eller ikke. Under enhver Omstændighed mener jeg, at de her omhandlede Personer bør, ligesaa vel som de, der omtales i § 28, optages paa Listen, naar de undlade at indgive Begjæring om Fritagelse. I Motiverne, Sp. 589, hedder det ogsaa udtrykkelig, „at det Offentlige ikke bør gjøre Krav paa Opoffelser i denne Retning til Hver, til hvis Udførelse der habes andre Kræfter, hvis Vistand kan habes med mindre Byrder for de Pagjældende“. Den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) yttrede igaar, at man ikke burde forsmaae Nogens Kræfter, men derimod søge dem overalt, hvor de fandtes, og dermed meente han vel ikke blot de juridiske Kræfter, men ogsaa dem, som ifølge Sagens Natur i langt sparsommeligere Grad ere fordeelte omkring blandt Folket. Det synes mig imidlertid ikke, at man her har taget saa overordentligt Hensyn til disse Kræfter. Ved Udelabelsen af Nævningelysten, yttrede den samme ærede Taler, skulde det ikke berøve paa Vedkommendes Udøvelighed, men paa hans Uformuenhed; men der forekommer mig ikke at være synderlig Samklang mellem denne Ytring og hans Udtalelse i forrige Sessjon, mellem denne Ytring om Sparsommelighed ved denne Leilighed og de høie Lønninger, som af ham ere foreslaaede for de Dommere, der skulle præsidere i Nævningerefterne, Lønninger, der endog kunne stige til 5,500 Rb.; det gaaer ikke an, yttrede han, at være sparsommelig i saa Henseende, navnlig med Hensyn til disse Dommere, og de ere jo ogsaa blevne vel betænkte i § 8 af hans Forslag.

Hvad selve Nævningelisterne angaaer, da ere de jo allerede blevne temmelig bittert dablede af de tre Jurister, som have havt Ordet. De have ikke fundet disse dobbelte Nævningelister nødvendige, de have meent, at det ikke behøvedes, at der forfattedes en almindelig Liste og ved Siden deraf en mindre, der fremkom ved at gjøre et Uddrag af dem, der vare valgbare til Landsthinget; de have antaget, og vistnok med Rette, at det Rigtigste vilde være, at de, som omsider gjennem „Sigteisen“ skulde fremgaae som Nævninger, burde fremgaae af den almindelige Liste. Om man vil kalde dem, der skulde foretage denne „Sigteise“, Revisorer

eller hvilketfomhelst andet Navn man vil give dem, gjør mindre til Sagen. Motiverne til denne Lovbudsfastets Foranstaltning forekomme mig ikke synderlig tilfredsstillende. Det hedder nemlig, at man andre Steder ikke er ubekjendt med denne Indretning, og at navnlig i Skotland en Tredebeel af den Liste, som benyttes ved Nævningerefternes Møde, bestaaer af Mænd, som have en aarlig Indtægt af fast Eiendom til et Beløb af 100 Lstr. aarlig eller en Formue af 1,000 Lstr., medens der, for at optages paa den almindelige Liste kun fordres en lignende aarlig Indtægt af 5 Lstr. eller en Formue paa 100 Lstr. Jeg har ikke Kjenkskab til, hvorledes det er i Skotland, jeg tvivler imidlertid ikke om, at det forholder sig, som der er sagt i Motiverne; men jeg skal dog bemærke, at et Lands Institutioner kunne være overordentlig prisfælige i mange Henseender, uden at man derfor skal tage enhver Ting tilfølg, og navnlig troer jeg ikke, at denne Bestemmelse her vil være paa rette Sted. Vil man allerede optage Noget fra Fremmede, mener jeg det bør være det Bedste, og ikke det, som dog øiensynligt ikke passer paa vore Forhold og heller ikke behøver at overføres paa dem. Af disse Lister skal der, som den ærede sidste Taler udtrykte sig, „udsigtes“ Afskillige, saa at der af den almindelige Liste fremkommer en mindre Liste, paa respektive 300 og 100 og af Landsthingslisten eller den snevrere Liste en paa respektive 150 og 50 Navne, hvilke Navne derpaa lægges i to Urner, hvoraf da det foreskrevne Antal udtrækkes. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at den hele i § 26 indeholdte meget smukke Bestemmelse, at til Nævning kan Enhver kaldes, som efter den gjældende Lovgivning er valgberettiget til Folkethinget, for en stor Deel tilintetgjøres ved denne Bestemmelse; thi saasnart Nævningerne skulle gjenemgaae denne „Sigteise“, ophører Institutionen; synes det mig, at være et sandt Udtryk af dens egentlige folkelige Mening og dens folkelige Karakter taber sig aldeles. Her forekommer i § 35 atter det Udtryk, at det Antal Nævninger, der skal udtages, skal vælges efter den Dygtighed, Selvstændighed og Agtværdighed, som de besidde. Her støder man atter paa denne Pleonasmie, og jeg kan ikke tilbageholde Udtalelsen af mit